

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia XC. Et ueniunt Hiericho, eoq[ue] egrediente ab Hiericho unà cum
discipulis suis & turba multa, filius Timæi, Bartimæus, sedebat iuxta
uia[m] mendicans: Et cùm audisset, quòd esset hic Iesus ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

thorem Christum referri debeat: singulorum tamen est, pro suorū donorum facultate ijs redimendis studere, quos vel pauperas, vel insitias, vel conscientie tentationes, vel morbi, vel exilium, vel alia eius generis aduersa captiuos detinet. Ea enim vera laus est, que Christo quam simillimos reddit, à cuius ingenio & moribus alienissimi sunt, qui ex eo gloriam venatur, si plurimos imperio suo premant, neminem verò sua ope & auxilio subleuent. Deinde ad salutis nostræ certitudinem asserendam plurimum facit, quòd Dei filius animam suam, pretium nostræ redemptionis, pro nobis tradidit. Quis enim hunc passurum arbitretur, ut eos perire sinat, quos tanto pretio acquisiuit? Simul verò arguuntur, qui nouas satisfactiones fingunt. Quid enim nos tanto pretio redimi opus erat, si hoc ipsam nostram meritam, nostram precule, nostram ieiunia, peregrinationes, cuculle, Missæ, bullæ & quæcumque alia sunt huius farinae, prestare poterant? Nostrum fuerit, in vniuersi Christi merito acquiescere, & illius exemplum imitari. Illi debetur benedictio, honor, gloria & potestas in æternum. Amen.

Et veniunt Hiericho, eoq; egrediente ab Hiericho unà cum discipulis suis & turba multa, filius Timæi, Bartimæus, sedebat iuxta viam mendicans: Et cum audisset, quòd esset hic Iesus Nazarenus, cepit clamare & dicere: Fili David Iesu, miserere mei. Et obiurgabant eum multi ut siletet: ille uerò multò magis clamabat: Fili David, miserere mei. Et Iesus cum restitisset iussit eum uocari. Vocat igitur eum, dicentes ei: Cõfide, surge, uocat te. Ipse uerò abiecto pallio suo cum surrexisset, uenit ad Iesum. Et respondens dicit ei Iesus: Quid uis faciam tibi? At cæcus ait illi: Rabbi, ut uisum recipiam. Iesus autem dixit ei: Abi, fides tua te seruauit. Et statim recepit uisum, & sequebatur Iesum in uia.

Dlu quidem multumq; Dominus noster Iesus Christus suos discipulos in humane redemptionis & regni sui mysterijs instruit: adòd tamen nihil aut parũ profecit, ut illum ne intellexerint, quidem (ut nuper dictum est) & cæca carnis ambitione elati, regnum carnale & terrenum subinde affectarint. Proponuntur ista in eum finem, ut nostram corruptionem, & quæ ex primi parentis lapsu nobis inhaeret, cecitatem agnoscamus, deq; eius remedio & curatione sedulo cogitemus, quam presentis miraculi historia nobis monstrat. Docet enim Christum Iesum esse lucem mundi, quæ omnem hominẽ illuminat, simulq; eos officij admonet, qui uera ista & salutari luce illuminari cupiunt. Quare singula eius partes diligentissimam considerationem merentur.

Argumentum & usus presentis historie.

Ioan. 8.

Cæci descriptio

Deut. 15.

Deut. 14. 16. Leuit. 23. 29.

AA. 2. 4. 8.

Primo ille producit, in cuius persona miraculum est factum: Cæcus is fuit, quæ non potestrema miseria est. Accedit egestas, quæ tanta fuit, ut stipem poscere, & mendicando victum quærere cogere. At quoties in Euangelio mendicorum mentio fit, simul Iudaicæ gentis corruptio perstringitur. Scimus enim Deũ olim in lege sua prohibuisse, ne mendici essent in Israël. Nolebat enim ut quos ipse sibi peculium fecerat, fratres & cognatos suos hinc inde uagari & publica egestatis exemplum fieri paterentur. Ut enim illud charitatis legibus repugnat, ita infidei & religionis contumeliam cedit, & disciplina cum ecclesiastica tum politica officit, quando mendici serè erronei facti, paulatim omni pudore absterfo, in omnem licentiam ruunt. Rationem ergo ostenderat Deus, quæ publicè simul & priuatum fratibus egenis subuenirent, ne qua ex mendicitate confusio oriretur. At postquam sacerdotum auaritia religionem quæstum fecit, & ijdem in Dei populo dominium occuparunt, mox opes etiam ecclesiæ inuadere sibiq; uendicare ceperunt: quæ causa fuit, ut contra Domini preceptum mendici passim reperirentur. Correxerit uicium hoc primitiua ecclesiæ, quæ etsi in templi opes à sacerdotibus iam ante occupatas, nihil iuris habere posset, ita tamen ex Apostolorum cõsilio res suas instituit, ut ex pecunijs spontè collatis egentium necessitati subueniretur, nec quisquam esset, quem egestas ab alienis victum emendicare cogeret. Erant hæc obseruanda hodie, quando multi cum ludæis ad eundem lapidem impingunt. Sed cogitent, quàm horribiliter Iudæorũ inhumanitatem uictus sit Deus, quando fame enecat & miserabiliter occisi sunt, qui pauperes suos adòd crudeliter neglexerat.

rane: Quibus sic a quoq; addas exempla, que nostro seculo vidimus, facile patet, quid nobis precor ea expectandum sit, nisi immane hoc flagitium emendemus.

Cæcus quid fecerit.

Luc. 18.

Isa. 11.

Ierem. 33. 30.

Ezech. 34. 37.

2. Sam. 7.

Vt nos illuminationem animarum quaerere debeamus.

Ioan. 14.

Ioan. 15.

Matt. 6.

1. Corinth. 1.

Habac. 2.

1. Corinth. 10.

Vt Christus cæcū illuminaret.

Luc. 18.

Luc. 7.

Ioan. 6.

Luc. 9.

Num. 11.

Ceterum ut ad presentis historie tractationem redeamus, cum Bartimeus hic cœcitas caritati nostre typum gerat, qui & ignari rerum & opis diuine indigi in hac lachrymarum valle sedens, videndum est quid ille fecerit, & quid nos facere oporteat, ut animis nostris illuminati viam eam vijs insistere possimus. Primum iuxta viam sedens & insolitum turba strepitum audient, querit quanto cum comitatu transeat. Vbi verò Iesum hunc esse audit, mox opem illius implorat. Vnde conijcitur, illum de hoc iam ante multa audiuisse, & inde salutis spe concepta omne caput prostrabat, qua Christi beneficio restitueretur. Deinde inuocationis formula commemoratur, que fuit, Iesu fili David, miserere mei. Davidis filium vocans, promissum Messiam & humani generis redemptorem esse fateetur. Hunc enim olim propheta Davidis filium, & nonnunquam Dauidem ipsum vocauerit, eo quod illum ex Davidis semine nasciturum esse Deus promiserat. Talem ergo cœcus hic agnouit, pariter miraculorum fama, pariter occultæ spiritus sancti suggestionis edoctus, et prout supra videtur miser hic, quam Iudeorum scriba & sapientes vniuersi, qui sibi ipsi oculati sumi videbantur. Cum primis tamen obseruatione dignum est, quod nulla suorum operum aut iustitiam mentionem facit, solum Christi misericordiam implorat: ita nimirum confitens, se non corpore modo miserum, & quod fortunas egenum, verum etiam animi viribus destitutum esse, & prout in sola Dei gratia omnia salutis spem collocatam habere. Accedit his constantia fidei singularis. Et si enim turba illum increpent, è quibus fortassis alij titulo filij Davidis offendebantur, alij indignum singulari Christi predicabant, & nonnulli forsitan iniquum putabant, Christum plurimum aliorum salutem intentam inuocationis causa inter turbarum pergit tamen ille clamando, & eadem voces tam Christi quam turbae populi auribus ingerit. Proponuntur hæc nobis in exemplum, quod imitemur. Agnouimus ergo quoque miseriam nostram, & salutis desiderio inflammati, omnem eam acquirendam occasum in se habere captemus. Huius verò fiducia in sola gratia Dei collocata sit, ad cuius thronum per Christum ipsum accedamus, qui solus est via & veritas, & qui idem salutem sui sanguine paratim nobis offert. Obstant hic nobis non paucæ, que fiducia nostram impugnent & remouent. Obstreper enim multi, è quo alij Christum odio prosequuntur, alij verò ludibrio habent. Increpant in iustitiam hypocritarum, quia per fidei lucem suum honorem & quæsum euertere vident. Terret metus male sibi conatus, & huius terrores arget auxilij operari mora sine dilatio. Sed aduersus omnia hæc nobis eluctandæ sunt, eoq; magis clamandum, quod plura nos impedire videntur. Nec enim conuenit, ut mundi iudicia timeantur, quos è mundo Christus elegit. Nec etiã eundem timere debent, qui Christo non incedunt, contra quem nec mundus nec inferorum portæ preualebunt. Cur autem iustitiarum nos arguant, qui Christum sibi à Deo iustitiam factum esse sciunt? Vel cur conscientie terribilium iudiciorum timeant, quos ipse Christus adeo pacificè & amanter inuitat? Vel cur eos mora aut cœcitas Dei offendant, qui illi iudiciorum omnium rationem certo conflare in scripturis audiunt? Quomodo illum expectant, qui suos non vltra vires centari patiunt? Horum itaq; memores pergamus inuiter, nec irritus erit conatus noster, sicuti ex secunda historie parte dicemus.

Sequitur enim quid fecerit Christus, qui cæci huius clamores bucuscq; neglexisse videtur. Primum subsistit, quod ut miræ bonitatis iudicium est, ita docet quanta sit vis fidei & orationis ex vera fide manantis. Potest hæc cursum iudiciorum Dei sistere, & eiusdem gratiam cohibere, quæ à nobis discedat. Exempla sunt passim obuia in scripturis, & faciunt hoc camprimis, quæ Christus de precandi assiduitate sub iniqui iudicis & viduæ parabola admonet. Deinde iubet illum adducere, qui absentem curare poterat, ut Centurionis famulum & regij illius ministri filium, de quo apud Ioannem legimus. Sed docere vult, eos ad se accedere oportere, qui in illo illuminationis & salutis beneficio frui volunt. Accedunt autem Christum, qui verbum ipsius audiunt, & in hoc sepe videtur, quod ferentem vera fide recipiunt. Hæc enim facit ut relictis omnibus carnis & mundi huius studiis, nos in cælum subuehamus. Non mirum ergo, quod hodie pauci illuminantur, cum pleriq; Christum adire nolint, adeoq; iniquius secum agi putet, si vel veteres superstitiones, vel pristina sua studia relinquere, & Christum omnibus que in mundo habent, præferre iubeantur. Nihil item, vbi aliquid vj, progressi sunt, à tergo respicere solent, & cum Iherusalem ad Ægypti ollas redire cupiunt. Alij

eiusmodi cultores requirit Deus, qui ipsius voce excitati, ad ipsum sancta fide accedant. Tertio ad se
 adductum, quid sibi fieri velit interrogat. Poterat hoc ridiculum videri, sed non temere questionem
 hanc moram fuisse parabit, si mendicorum mores consideres. Sunt enim inter hos plerique, qui curam
 nolent, cum ex moribus questum faciant, adeoque morbos interdum simulent. Quos egregie imitantur,
 qui per veritatis lucem illuminari nolunt, sed quod vel ex superstitionum tenebris lucrum captant,
 vel peccatorum ceno delectantur, & calparum instar lustra libidinis & avaritiae radiantibus regni
 calorum palatii longe preferunt. Adhuc fidem huius immoscere voluit Christus, ut omnibus con-
 staret ad ipso non stipem quari, sed maiora, quam ab homine vulgari peti debeant. Addit postremo:
 Abi, fides tua te servavit. Nec mora, visum recipit qui cecus buculus fuerat. Divina ergo virtute
 illi medetur, simulque medium quo ille hanc amplexus est, exprimit: Fidem nimirum, que una &
 Christum & quocumque in hoc nobis Deus offert, amplectitur. Fide enim illuminati ea apprehendi-
 mus, que captum nos superant: quia nimirum sic Deus, que eius voluntas, que regni ipsius con-
 ditio, que denique salutem assequendi ratio vera sic & infallibilis. Inquisierunt hanc omnibus seculis
 quocumque sibi ipsis sapientie aut saltem studij eius laudem & titulum vendicaverunt. Quam parum vero
 profecerint, illorum libri testantur, qui prater inanes argutias nihil continent. In solo enim Christo, Heb. i.
 qui expressa patris imago, & glorie ipsius splendor est, ista innotescunt: qui cum fide sola apprehen-
 datur, per hanc quoque, solum nobis lucem illam animarum obtingere abunde constat. Huius igitur
 studium sectemur, & per Christum illuminabimur, extra quem tenebrae plusquam Cimmerie sunt,
 quacumque homines sibi ipsis fingere consueverunt.

Reliat postrema historia pari, ut oblatum à Christo beneficium cecus iste exceperit: ubi tria no-
 bis observanda veniunt. Primum, vocatus exiit, & pallio quoque relicto ad Christum festinat. Est
 hoc magna fidei & zelus flagrantissimum argumentum, quo (ut antea quoque monuimus) in salutis ne-
 gotio cum primis opus est, ne videlicet ijs decideri nos patiamur, que à Christi regno nos auocare pos-
 sunt. Sunt ea que cumque carni nostrae adlubescunt, aut etiam necessaria videntur. Vbi ante omnia sano
 & recto de rebus huius seculi iudicio opus est, que omnes simul nil nisi ceno, & huius mendici pallio
 viliores sunt. Nam ut animi dores inspiciamus, que ex peccato nobis adhuc relique sunt, quid obse-
 ro in illis certum est, & solidum? Annon in plerisque caro nostra cecitit & saltit? Annon fortissi-
 morum quoque hominum vires labascunt? Annon iustitie nostre omnes apud prophetam centombus Isae 64.
 & panis mensurae mulieris conferuntur? Quid verò de gloria, nominis fama, hominum favore &
 opibus dicere attinet, quibus nihil in rerum naturam magis fluxum atque caducum est? Omnis caro
 fenum (dicit propheta) & omnis gloria eius sicuti flos agri. Exaruit fenum, & flos decidit, verbum Isae 40.
 autem Domini Dei nostri manet in eternum. Quid ergo istis inheremus? Quin relicta omnibus
 Christum vocantem amplectimur, in quo sapientia vera, iustitia solida, robur animi inuictum & cum
 his gloriae etiam celestis eterni thesauri nobis conferuntur. Sed carnis iudicio dementamur, que res
 inuictiles & noxias maxime facit & deperit.

Secundo, quid sibi fieri velit, rogatus, non aliud quam oculorum usum sibi restitui postulat. Pro-
 eo igitur Christum agnoscat, qui cecus illuminandis in mundum venerit, sicuti olim ab Isaia fuit pra-
 dictum. Discamus hoc exemplo, ipsi etiam ea que ad veritatis cognitionem & animarum salutem sa-
 ciant, in Christo quaerere. Si enim corporis lucem tanti fecit cecus hic, ut de mendicitatis miseria vix
 rogaretur: quanto pluris vera illa et celestis animarum lux fieri debet, sine qua noxia nobis sunt, que
 cumque alia in mundo habentur? Est hac optima illa pars, quam Maria olim elegit, quamque solam Luc. 10.
 Christus necessariam esse ait. Sed d'urpem & praeposteram hominum cupiditatem, qui solis terrenis
 intenti, celestia & eterna bona sepe negligunt, &c.

Postremo, visu recepto Christum sequitur in via, glorificans Deum, ut Lucas monuit. Non tam illuminatorum
 corpore ergo quam animo illuminatus fuit. Rursum verò officij admonemur, ut per Evangelij ver-
 bum illuminari, relietis mundi studijs, Christum sequamur, & per Dei vias ambulemus, quas ille no-
 bis in scripturis commonstrat. Perinet huc tota viae conversatio, fidei confessio, cultus externi pu-
 ritas: quorum omnium hic nobis finis & scopus esse debet, ut in nobis glorificetur Deus pater per fi-
 lium suum Iesum Christum, Dominum nostrum: cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in
 eternum. Amen.

Ut cecus illu-
 minationem ex-
 ceperit.

Isae 64.

Isae 40.

Isae 35. 6.

Luc. 10.

